

Vestitorul numelui lui Iehova

1 August 1932

Numărul 15

Vestirea numelui lui Iehova

Partea a 5-a

„Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu este mântuirea noastră.”
Psalm 68: 19.

I EHOVA este tărnia poporului său: aceasta înseamnă, că el poartă povara acestuia. Traducerea autorizată engleză este ceva deosebită de textul citat mai sus. Traducerea autorizată engleză spune: „Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne încarcă cu daruri”. Cuvintele „cu daruri” au fost adăugate de traducători, și nu ne dau cugetarea potrivită. Traducerea revizuită engleză însă sună: „Care zilnic poartă sarcinile noastre”. Această redare corespunde cu traducerea românești și cu Rotherham, unde traducerea este în armonie deplină cu faptele. Iehova se însărcinează cu poporul său și îi poartă povârile. Puterea lui este folosită în spre binele acelora, cari lucrează din iubire, ascultând de poruncile sale. Ei vor fi mereu păziți de Iehova. „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost: și sub brațele lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta. Și a zis: Nimicestă-l!” Deuteronomul 33:27.

Cum a vorbit Iehova către Iacob, așa vorbește acum către rămășița lui credincioasă de pe pământ: „Ascultă-mă casa lui Iacob, și toată rămășița casei lui Izrael, voi, pe cari v'am luat în spina de la nașterea voastră, până la bătrânețea voastră eu voi fi acelaș, până la cărunțelele voastre vă voi sprijini. V'am purtat și tot vrean să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc”. (Isaia 46:3,4). Textele acestea arată, că în timpul prezent, Iehova poartă povara poporului său. În timp ce membrele rămășiței, cari din îndurarea sa sunt numiți martorii lui Iehova și sunt trimiși ca martorii lui, călătoresc din loc în loc și pun mărturia despre împărăție, observă, că sarcinile lor sunt prea grele pentru ei singuri. Cu deplină încredere privesc la Iehova și cântă cuvintele, pe cari le-a pus în gura lor: „Iehova este tărnia și scutul meu; în el mi se încrede inima, și sunt ajutat. De aceea imi este plină de veselie inima, și-l laud prin cântările mele. Iehova este tărnia poporului său, el este stâncea izbăvitoare a unsului său”. -- Psalm 28:7,8.

Pe timpul când Domnul a venit la templul său, povara poporului lui Dumnezeu era foarte grea, și era ostenit și istovit în năzuințele sale de a continua lucrul încredințat lui de Domnul. Îndată după timpul acesta rămășița a început să

aprecieze cuvintele prețioase ale textului: „Dumnezeu este mântuirea noastră”. Înjosit, străntorat și amenințat de reprezentanții adversarului, stare ce s'a înrăutățit încă în urma împrejurărilor în legătură cu războiul, poporul credincios al lui Dumnezeu a fost foarte descurajat și o bucată de timp a și încetat să pună mărturie despre scopul lui Dumnezeu. Iehova i-a improspătat, în timp ce a luat asupra sa povara lor; și ei au început să cânte după aceasta cu bucurie: „În ziua aceea vei zice: Te laud Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s'a potolit și m'ai mângăiat. Iată Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Iehova este tărnia mea și pricina laudelor mele, și el m'a mântuit”. Isaia 12:1,2.

Toate națiunile creștinătății, ca reprezentanții lui Satan au pus sarcini grele pe poporul lui Dumnezeu, și stările acestea și cele ce au urmat imediat după aceea, au fost preumbrite sau prezise de profetul lui Dumnezeu: „Toate neamurile mă înconjurau: în numele Domnului le nimiceașe alte trad.: le voi nimici”. Tu mă împingeai ca să mă faci să cad, dar Domnul m'a ajutat. Domnul este tărnia mea și pricina laudelor mele; el m'a mântuit”. (Psalm 118:10,13,14). După aceasta rămășița lui Dumnezeu a început să pună pret pe împărăția lui Dumnezeu și pe privilegiul de a fi activ pentru ea, și această clasă a servului credincios, rostește apoi următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu, puse în gura lor de profetul lui Dumnezeu: „Deschideți-mi porțile dreptății, ca să intru și să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului pe ea intră cei neprihăniți. Te laud pentru că m'ai ascultat, pentru că m'ai mântuit. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri”. Psalm 118:19--21,23.

În anul 1922 a început să fie lămurit pentru poporul devotat cu credincioși al lui Dumnezeu, că trebuie să facă un lucru mare de mărturie, și că acestor servi credincioși, Domnul le-a dat privilegiul, ca să transmită oamenilor mărturia. Pentru aceasta cântă: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea”. -- Psalm 118:24.

Deoarece credincioșii știu, că dușmanul va îndrepta asupra lor o ploaie a săgeților sale, blesteme și va urma o luptă strașnică că ei însă

pot să se increadă cu siguranță în aceea, că Iehova le va purta sarcinile, așa zic, rugându-se recurmat: „Mântuiește Doamne te rugăm! Dă prosperitate, Doamne, te rugăm!” - Psalm 118:25.

Deoarece triumful desăvârșit al dreptății a fost recunoscut ca fiind aproape, astfel dela vremea aceea și până în ziua de azi credincioșii au cântat prin cuvintele psalmului acestuia: „Fie numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac!” - Psalm 113:2.

8. Pream muni, cari înconjurau Ierusalimul, ofereau orașului un secol natural, tot așa și împărăția adusă acum în existență. - după cum a recunoscut rămasița credincioasă a lui Dumnezeu - poate sa le ofere dela vremea aceea și deapaurarea un secol deplin din înădurarea lui Dumnezeu. Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ei stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de muni, așa înconjoară Domnul pe poporul sau, de acum și până în veac”. - Psalm 125:1,2.

Dumnezeu este pentru noi

9. Viața împăratului David a fost o viață a unui luptător. El a fost foarte strămtorat de dușmanul lui neîndurat. Pentru aceasta, David pe drept cuvânt a putut să rostescă versetul 20 al psalmului atât pentru sine, cât și pentru poporul Izrael, pe care l-a reprezentat: „Dumnezeu este pentru noi, Dumnezeu izbăvirilor, și Domnul, Dumnezeu ne poate scăpa de moarte”. Rotherham așa traduce: „Dumnezeu însuș este pentru noi un Dumnezeu de fapte mântuitoare, și lui Iehova, Domnitorului nemărginit aparțin căile izbăvirii dela moarte”.

10. Experiențele, prin cari a trebuit să treacă poporul lui Dumnezeu dela 1917 și până la finele anului 1919, erau foarte grele. După mântuirea din 1919, aceia, cari avura deplină încredere în Iehova și împăratul sau, puteau să spună bine motivat: Dumnezeu este cu noi, Dumnezeu mântuirii. Credincioșii au fost mântuiți de păcat și moarte prin valoarea sângelui vărsat al lui Isus Cristos. (Romani 8:1). Și nu numai aceasta, dar acum au mai fost scăpați și de organizația lui Satan și dela moartea la care acest nelegiuit și organizația lui, au căutat să-i ducă. Iehova le-a descoperit o icoană clară despre organizația josnică și înspăimântătoare a lui Satan. Credincioșii au privit la organizația aceasta și au urit-o cu o ură dumnezeiască, și au fost pătrunși de zel, ca să descopere oamenilor nelegiuirea organizației acesteia. Credincioșii au primit și o privire în organizația lui Iehova și s-au bucurat, că au fost introduși în această organizație și au fost îmbrăcați în hainele mântuirii, prin cari au fost făcuți cunoscuți ca membrele organizației lui Dumnezeu; și ei au fost îmbrăcați cu mantia dreptății, arătând, că au primit aprobarea lui Iehova. Ei au intrat în bucuria Domnului lor și au început la cântecul de veselie pentru lauda numelui lui Iehova.

11. La Iehova, Domnitorul nemărginit, sunt căile morții. După experiențele îngrozitoare și grele în decursul războiului, pentru rămasița credincioasă era foarte potrivit, ca să folosească cuvintele acestea, și așa este încă și astăzi. Lucrul mărturiei a fost oprit, și aceasta multora le-a făcut impresia, ca și cum ar fi fost morți. „Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari”. (Apocalips 11:8). Iehova însă a prevăzut o scăpare, izbăvire sau ieșire din starea aceea moarte, și pe una din aceste a găsit cu cale ca să o însemne în Apocalips: „Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de viață dela Dumnezeu a intrat în ei și s'au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut”. - Apocalips 11:14.

12. În timpul prezent, clasa lui Haman țese o conspirație și lucrează împreună cu Satan și alte părți ale organizației nelegiuite satanice, pentru ca să cauzeze moartea credincioșilor reprezentați prin Mardoheu și Estera. Mai târziu, când persecuția va fi mai aspră, poporul lui Dumnezeu pe drept va putea spune: Insuș Dumnezeu este cu noi; Domnul, Iehova ne izbăvește dela moarte. Iehova a vestit înainte o scăpare prin nimicirea lui Haman. Izbăvirea poporului său va avea loc cu ocazia prăbușirii clasei ilustrate prin Haman, și scăparea aceasta va fi posibilă în deosebi în timpul Armagedonului. Totuși biruința definitivă este biruința credincioșilor asupra morții și a morții mântului, când vor lua parte la învierăa lui Isus Cristos. Privind înainte la ieșirea sau scăparea aceea, exclamă apostolul Pavel față de moarte: „Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierăa din morți”. (Filipeni 3:11). Iehova Dumnezeu este pentru aceia cari îl iubesc, și pe toți aceștia îi va ocroti. (Psalm 115:20). „Dacă Dumnezeu este cu noi, atunci cine este împotriva noastră?” (Romani 8:31). „Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic; ce pot să-mi facă niște oameni? Domnul este de partea mea printre cei ce mă ajută, și mă bucur când îmi văd împlinită dorința față de vrăjmașii mei. Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om”. (Psalm 118:6-8). Aceste cuvinte prețioase ale promisiunii încurajează pe cei ce fac parte din rămasița și le înmulțește bucuria, și cu strigăte de veselie împing lupta până la porțile aceasta o fac fără frică de oameni sau de Diavol. Credincioșii știu, că împărăția lui Dumnezeu a sosit, că acum va justifica numele său, și că toți aceia, cari își păstrează integritatea față de el, vor primi eliberare și binecuvântare deplină din mâinile sale.

Credincioșii lui

13. Dușmanul trebuie să piară, aceasta însă nu se va întâmpla prin mână omenească. „Da, Dumnezeu va zdrobi capul vrăjmașilor lui, creștetul capului celor ce trăiesc în păcat”. (Versetul 21). Satan este marele dușman, și capul organizației sale puternice constătoare din creaturi văzute și nevăzute, cari toate împreună sunt dușmanii lui Dumnezeu. Satan nu numai că va suferi o înfrângere în răz-

boiul Armagedonului, ei afași de aceasta, capul lui precum și capetele tuturor acelor, cari constituie această organizație blestemată, vor fi zdrobiți. Isus Cristos și oștirile sale nevăzute pe seama ochilor omenești, vor duce la îndeplinire măcelul, și Iehova Dumnezeu va sta la dreapta lui, și va fi scutul lui veșnic. Despre aceasta stă scris în Psalmul 110:5 și 6: „Domnul dela dreapta ta zdrobește pe împărați în ziua mâniei lui. El face dreptate printre neamuri: totul este plin de trupuri moarte: el zdrobește capete pe toată întinderea țării”. Poporul lui Dumnezeu este pe deplin convins, că biruința este a lui Iehova și a fiului său iubit; și spre încurajarea lui a lăsat să se scrie: „Iată, furtuna Domnului, urgia izbucnește, se napustește vijelia și cade peste capul celor răi! Mânia aprinsă a Domnului nu se va potoli, până ce va implii și va împlăti gândurile inimii lui. Vei înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremilor.” - Ieremia 30:23,24.

11 Partea din urmă a versetului 21 suna după Rotherham: „Coroana de par creștetul capului, care înaintea în păcatele sale săngeroase”. În aceasta este descris îndeosebi Satan, însă cuprinde în sine și pe reprezentanții lui principali de pe pământ. „Dar ei nu vor să știe de nimie, nu privesc nimic [cu toate că au primit o ocazie, ei umbla în întunecare, (Psalm 82:5). Ei se aprind mai îndaratnic și mai furtinos ca orice înaintea. Le spune gura și tropotese pe podele. Aceasta mai este arată și prin faptul, că dela împărțirea broșurii „Împarația” între preoți, aceștia au devenit mai aprinși și mai violenți în atacurile lor împotriva împărăției lui Dumnezeu, decât orice mai înainte. O altă dovadă sta în aceea, că dela începerea judecării Domnului în anul 1918, erimele și apăsările au tot crescut pe întreg pământul, dar mai cu seamă în țările „creștine”. Cuvintele: „Creștetul pârșos, care înaintea în păcatele sale săngeroase”, arată, că aceste capete ale organizației lui Satan, împreună cu însuși Satan, nu au fiut seamă de avertismentele repetate, și nu au arătat nici urmă de căință pentru fărâdelegile și nelegiuirile lor. Căința este ilustrată simbolic prin lunderea părului de pe creștetul capului, (Ieremia 7:29). „Și nu s'au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriiile lor, nici de curvia lor, nici de furlișagurile lor”. (Apocalips 9:21). Că toate acestea au fost avertizați îndestulător, totuși nu se căușe. „Și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s'au căit de faptele lor”. (Apocalips 16:11). După ce avertismentele sunt date pe deplin organizației dușmane, unii ca aceia, cari n'au luat în seamă avertismentul, trebuie să fiu seamă de faptul, că vor avea să poarte toată răspunderea. Sângele lor va cădea asupra capului lor, (Ezechiel 3:19). Sunt oameni, cari afirmă, că sunt devotați Domnului, cari însă neglijează și refuză, ca să ia parte la lucrul de mărturie și de avertizare după porunca lui Dumnezeu și ca să vestească judecata lui Iehova asupra organizației aceleia blestemată. „Când vei zice celui rău: Vei muri negreșit, dacă nu-ți vei înștiința, și nu-ți vei spune, că să-l întorești dela calea lui cea rea și să-ți scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi vei cere sângele din mâna

lui”. (Ezechiel 3:18). Iehova Dumnezeu și-a dat „cuvântul” și „cuvântul” sau cântec vestea zilei mâniei sale: mărtorii lui trebuie să răspândească în public cuvântul acesta, și așa să-și păstreze integritatea față de Iehova și să rămână credincioși până la sfârșit. Isus ne lămurește, că după terminarea acestui lucru, Dumnezeu va zdrobi capetele dușmanilor săi, înal în așa măsură va adăpa pământul cu sânge, cum n'a fost încă și nici nu va mai fi cândva.

Libera re

12 Basan era o țară, unde domnea apăsare; și înclăpuie pe Satan și organizația lui apăsătoare. Poporul lui Dumnezeu timp îndelungat a petrecut în țara sau starea aceasta, și împreună cu alți oameni a trebuit să trăiască sub asuprire nemilosă. Dumnezeu va scapa mai întâi pe poporul său; pentru aceasta spune psalmistul în versetul 22: „Domnul zice: îi voi aduce înapoi din Basan, îi voi aduce înapoi din fundul mării”.

13 Cuvintele „aduce înapoi” folosite de două ori în versetul acesta, arată la aceea, că se referă la ramașita, sau clasa servului uns al lui Dumnezeu. Prima dată, când Dumnezeu a adus înapoi pe poporul sau de legământ din Basan, este descris în Numeri 21:33,34, unde Domnul folosind brațul lui Moise a câștigat lupta dela Edrei și pe dușman l-a zdrobit cu desăvârșire. Aducerea înapoi din Basan a poporului său, trebuie să se refere la aceea, că după 1918, Iehova a liberat pe poporul său din organizația lui Satan, ilustrată simbolic prin Basan. El aduce pe poporul său afară cu ajutorul „drumului înal” în organizația sa. Precum Dumnezeu a dat biruința poporului său Izrael asupra lui Og, împăratul Basanului, tot așa și ramașita de sub conducerea lui Cristos, din mila lui Dumnezeu a fost liberată din organizația lui Satan, și a câștigat biruința asupra fiarei, chipului fiarei, semnelui și numirului numelui fiarei. (Apocalips 15:2). Ramașita era în templu, când a recunoscut acest mare adevăr, și pentru aceasta și-a ridicat glasul, ca să cânte cântec de laudă în cinstea lui Iehova.

14 Când Iehova a scos pe poporul Izrael din Egipt prin mâna lui Moise, atunci i-a scapat din adâncul Mării Rosii; pentru aceasta folosește psalmistul cuvintele: „Îi voi aduce înapoi din fundul mării”. Aceasta dovedește, că trebuie să aibă loc o altă liberare. Liberarea lui Izrael a fost o umbră imagine, a acestei liberări. Liberarea cu ajutorul „drumului înal” a început după anul 1919, când poporul lui Dumnezeu a văzut cele două organizații mari stând față în față cu dușmănie, și s'a pus cu totul de partea Domnului, și a devenit o parte a organizației sale. Dumnezeu a pregătit calea pentru poporul său; din care pricină stă scris: „Și va fi un drum pentru ramașita poporului său, care va mai rămânea în Asiria, cum a fost pentru Izrael, în ziua când a ieșit din țara Egiptului. (Isaia 11:16). Când poporul lui Dumnezeu a început să prețuiescă liberarea aceasta, tot așa a început să cânte: „În ziua aceea vei zice:

Te laud Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s'a potolit și m'ai mângâiat". (Isaia 12:1 . Profetul lui Dumnezeu proclamă această liberare a rămășiței din nou, prin cuvintele: „Trezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te ca în zilele de odinioară, în generațiunile din vechime! Oare n'ai doborât tu Egiptul, și ai străpuns balaurul organizația lui Satan? Nu ești tu acela care ai useat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării Marea Rosie, un drum pentru trecerea celor răscumparați? Astfel cei răscumparați de Domnul, se vor întoarce din Basan, Babilon, organizația dușmanului, vor veni în Sion organizația lui Iehova cu cântări de biruință, și o bucurie vesnică le va înecuna capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi. Eu, eu va mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba?" (Isaia 51:9--12 . Rămășița acum este pe „calea înaltă” la front; ea cântă și laudă pe Iehova Dumnezeu și împărăția lui și vestește popoarelor din lume, ca Iehova este singurul Dumnezeu, și că împărăția este singura și unica speranță a lumii.

¹⁴ Dumnezeu arată scopul său, de a face poporul său uns o parte la justificarea numelui său, în timp ce îl aduce în Sion, în organizația sa. Pentru aceasta spune în versetul 23 al psalmului: „Ca să-ți cufunzi piciorul în sânge, și limba cânilor tăi să-și capele partea din vrăjmașii tăi”. Fără îndoială textul se referă aici la Cristos, și corespunde cu Apocalips 19, versetul 13: „Era îmbrăcat cu o haină miată în sânge. Numele lui este: Cuvântul lui Dumnezeu”. Membrele din urmă ale corpului lui Cristos de pe pământ formează pe rămășița, și sunt arătați aici fără îndoială ca „picioarele tale”; aceasta pare să fie o altă gloriadă, că rămășița credincioasă sau cel puțin unii dintre ei, vor petrece pe pământ în timpul războiului cel mare al Armagedonului și vor vedea curgerea sângelui, atunci când Isus Cristos ucide pe dușman. În armonie cu aceasta stă scris cu privire la Isus Cristos: Tu calci teascu cel mare al mănții lui Dumnezeu. (Isaia 63:1-6). Rămășița va avea ocaziune sa se bucore în mare măsură și să laude numele lui Dumnezeu, când va vedea, că mânia lui Dumnezeu se va manifesta asupra dușmanului. „Cel drept rămășița, se va bucura la vederea răsunării lui Iehova; își va sculda picioarele în sângele celor răi aceasta arată, ca sângele va curge ca valea. Și atunci oamenii vor zice: Da, este o răsplată pentru cel drept! Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ”. Psalm 58:10, 11.

¹⁵ În loc ca vărsarea sângelui cu ocazia războiului Armagedonului să fie numai simbolică, cum spun accia, cari trăiesc acum o viață molesită, cari ar dori să fie așa, ci cum spune textul amintit precum și altele, va fi cu adevărat o vărsare mare de sânge. „Atunci voi pune pe oameni la străntorare, și vor bălbați ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sângele ca praful, și carnea ca gunoial”. (Tefania 1:17) „Morții lor sunt aruncați, trupurile lor moarte miroasă greu, și se toposesc munții imperiile universale ale lui Satan; de sângele lor”. — Isaia 34:3.

¹⁶ Cuvintele: „și limba cânilor tăi să-și capele partea din vrăjmașii tăi”, asemenea lasă să de-

ducem, ca măcelul îngrozitor, va fi mai teribil, ca oricând mai înainte. Avem tot motivul, ca să credem, că lucrul acesta va avea o împlinire literală și întinsă, din care pricină câinii sălbăticiți vor fi infuriați. Dușmanii lui Dumnezeu trebuie să servească ca hrană dobitoacelor, cari se hrănesc cu hoit. Legea lui Dumnezeu spune: „Să nu mâncați carne sfâșiata de fiare pe câmp, ci s'o aruncați la câni”. (Exodul 22:31). Nu va fi privită ca carne sfântă, și moartea umora ca acestia, nu este prețioasă în ochii lui Iehova. Soarta Izabelei sprijinește deducerea aceasta. Izabela a reprezentat în umbră pe organizația nelegiuită a lui Satan, și este scris, că în legătură cu ea a declarat Iehu: „Cine este pentru mine? Cine? Și doi sau trei dregători s'au uitat la el, apropiindu-se de fereastră. El a zis: Aruncați-o jos! Ei au aruncat-o jos, și i-a lăsnit sângele pe zid și pe cai. Iehu a călcat-o în picioare... S'au dus s'o îngroape; dar n'au găsit din ea decât teasta capului, picioarele și palmele mâinilor. S'au întors și au spus lui Iehu, care a zis: Așa spusese Domnul prin servul său Iie Tisbitul: câinii vor mânca în ogorul lui Izrael carnea Izabelei”. 2 Regi 9:32--36.

Cortej sărbătoresc

¹⁷ Marșorii lui Iehova sunt în marș, și în timp ce înaintează, se aude cântecul lor: „Îi văd intrarea la Dumnezeule, intrarea Dumnezeului meu, împăratului meu, în locașul cel sfânt”. (Versetul 21). După cum a fost amintit mai înainte, versetul 17 al psalmului acestuia sună după Rotherham: „Domnul a venit dela Sinai la locașul său cel sfânt”; aceasta înseamnă că Iehova merge dela Sinaiul tipic către muntele Sion, locul adevărat al împărăției sale, și către templul său. Aceasta a avut o împlinire în mie sau o împlinire tipică. Acuma însă avem împlinirea adevărată și deplină a profetiei. În timp ce Izraeliții înaintau dela Sinai prin diferitele deșerturi și țări spre țara promisiunii, unde era muntele lui Dumnezeu, atunci preoții au dus chivotul legământului pe umerii lor, arătând prin aceea, ca Iehova merge înaintea lor, ca a condus pe poporul său și înaintea ochilor tuturor a pus la cale liberarea poporului său. Atunci au văzut națiunile, cum spune psalmul, „intrarea la Dumnezeule”. Mai târziu, când regele David a adus înapoi chivotul legământului și l-a dus sus pe muntele Sion în cort, atunci „au văzut” oamenii, în mie „intrarea Dumnezeului meu, împăratului meu, în locașul cel sfânt”, însoțit de un cortaj mare sărbătoresc de oameni plini de bucurie și cari cântau; și evenimentul acesta este o umbră a împlinirii mai mare de mai târziu.

¹⁸ Ceeace se putea vedea pe vremea aceea, a fost o împlinire în mie, și acum împlinirea are loc în măsură întinsă peste întreagă lumea. Cu toate că anul 1918, a însemnat venirea lui Iehova la templul său în persoana reprezentantului său principal Isus Cristos, totuși preoții tot mai zeloși și cu mai multă bucurie înaintează în marș. Rămășița privind la templul de pe muntele Sion, intră prin porți în împărăție; ea înaintează prin diferite țări de pe pământ și vestește plină de bucurie, că Iehova este în templul său sfânt, și

pentru aceasta tot pământul trebuie să tacă înaintea lui. (Habacuc 2:20). Dintre cei ce au un orgănișm omenesc, cei din rămășiță sunt primii, cari au observat „intrarea” lui Iehova și a înșelărilor săi de legământ în locașul cel sfânt. Rămășița a început abia în 1922 să recunoască acest fapt. (Vezi Isaia 6:1,2). Alții vor vedea mai târziu cortelul acesta mare sărbătorească. Cortelul sărbătorească al oștilor fericite care înaintează, este descris în versetul următor: „În frunte merg cântăreții, apoi cei ce cântă din instrumente, în mijlocul fetelor, cari bat tamburine”. — Versetul 25.

²³ Despre cortelul sărbătorească tipic slă scris: „Și David a zis căpeteniilor Leviților să așeze pe frații lor cântăreții cu instrumente de muzică, cu lăute, harfe și cimbale, și să cânte și să ridice glasul cu bucurie. David era îmbrăcat cu o mană de înșelare: tot așa erau îmbrăcați toți Leviții, cari dăceau chivotul, cântăreții, și Chenania, căpetenia muzicii între cântăreții; și David avea pe el un efod de înșelare. Tot Izraelul a suț chivotul legământului Domnului cu niște strigăte de bucurie, cu sunete de goarne, de trâmbițe, și de cimbale, și făcând să răsună lăutele și harfele”. — 1 Cronica 15:16,27,28.

²⁴ Versetul al 27-lea spune, că David a purtat un efod de înșelare. Acesta a reprezentat în mod simbolic mantia dreptății a aprobării dumnezeiești, cu care sunt îmbrăcați unșii azi. Cântăreții, priviți ca un corp unitar, au trebuit să cânte vestea, și ei au cântat împreună și cu pricepere, cum este scris: „Căci Dumnezeu este împărat peste tot pământul: cântați o cântare cu pricepere”. (Psalm 47:7). Dacă am cânta fără pricepere, atunci nu s'ar auzi numai un șgomot. Poporul lui Dumnezeu, care acum se găsește în templu și în cortelul sărbătorească, cânta cu pricepere, în timp ce este în marș spre împărăție; deoarece are vestea Domnului, și deoarece toți împreună cântă, se ridică o cântare de lauda veselă și armonioasă.

²⁵ Această profesie despre cortelul sărbătorească, descrie în mod simbolic faptele, cum există în timpul prezent. Venirea Domnului la templu în anul 1918 nu este un motiv pentru tristețea, ci de mare bucurie pentru toți aceia, cari iubesc dreptatea, cu toate că venirea la templu are de scop judecata. Bucuria începe, îndată ce unii ca aceștia ajung la cunoștința faptului, că Isus Cristos și-a luat puterea cea mare, și a început domnia, și că Iehova a început judecata asupra organizației lui Satan și a început întemeierea stăpânirii sale de dreptate. La aceasta spune psalmistul: „Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul; să urle marea cu tot ce cuprinde în ea! Să tresalte câmpia, cu tot ce e pe ea; toți copacii pădurii să strige de bucurie, înaintea Domnului! Căci el vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele după credințioșia lui”. (Psalm 96:11—13). (Vezi mai departe Psalm 98:6—9). Cântăreții se organizează în timpul prezent pentru o mișcare întinsă peste întreaga lume, pentru a lăuda și preamări pe Iehova, și pentru a pune mărturie pentru numele său și pentru faptele sale puternice. Cântăreții călători vestesc numele lui Iehova și împărăția sa. „Bucuria Domnului” te dă putere, ca să faci aceasta. În timp ce cortelul

înaintează, se apropie din ce în ce mai mult de justificarea numelui lui Iehova.

²⁶ Când Filistenii au jefuit chivotul legământului, aceasta a adus ocară asupra numelui lui Iehova (1 Samuel 1:10,11,22). Chivotul legământului a adus asupra Filistenilor multe plăgi, și în scurt timp l-au adus înapoi la Izraeliți; n'a fost însă instalat în cortul ridicat în pustiu, pe care Moise l-a edificat după îndrumările lui Iehova în scopul acesta, ci a stat timp de peste șasezeci de ani în alte locuri. În tot timpul cât a stat în casa lui Abinadab din Iuda și în casa lui Obed-Edom, numele lui Iehova a fost încălecat cu ocară, și nu a fost justificat, deoarece chivotul legământului nu stătea în templul său. Inșelare după ce chivotul legământului a fost adus înapoi în triumf, și așezat pe muntele Sion, piscul principal al Ierusalimului în cortul împărătesc, sau în cortul înșelării, atunci numele lui Iehova a fost cel puțin încălecat. Chivotul legământului, reprezentând prezența lui Iehova, a arătat acolo în chip imagine, edificarea Sionului și prezența lui Iehova în măreția sa; și timpul acesta este cunoscut înțeleșbi prin bucurie, cântece și preamăriri. Psalm 102:16,24: „Iehova iubeste porțile Sionului, deoarece Sionul, simbolizat prin femeia sa, reprezintă organizația lui, care este ocupată cu justificarea numelui și cuvântului său. „Domnul iubeste porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacob. Și despre Sion se va zice: Căutare și căutare este născut în el; și Cel Prea Înalt îl întărește. Și ceice cântă și ceice joacă strigă: Toate izvoarele mele sunt în tine!” Psalm 87:2,5,7.

²⁷ În psalm 68:25 sunt amintite „fete cari bat tamburina”; și faptul acesta arată, că mărturia cea mare întinsă peste întreaga lume, care trebuie să se pună „în ziua aceea”, adică în timpul prezent, va fi făcută nu numai de cântăreții de parte bărbătească, sau de bărbați ca mărtorii lui Iehova, ba chiar și de cântărețele feminine, cari sunt active în lucrul acesta. Faptele arată, că multe din membrele genului feminin, surori în Domnul, astăzi sunt active zilnic în serviciul Domnului, și formează o parte a cortelului cantilnic al cântăreților, cari astăzi sunt ocupați cu aceea, ca să vestească lauda numelui lui Iehova. Aceasta este o întărire pe mai departe a profetiei, că spiritul lui Dumnezeu se va revărsa peste toată carnea fără deosebire de gen, și că atât „fetele”, cât și „fiii” vor profeta, adică vor vesti numele și împărăția lui Iehova. Faptele corespund întotdeauna cuvintelor profetiei; și aceia cari iubesc pe Domnul văd aceasta; pentru ei aceasta este o încurajare și un motiv pe mai departe pentru bucurie.

Serbare mare

²⁸ Trebuie să vină timpul, când poporul uns al lui Dumnezeu va ajunge, „la unitatea credinței...: ca să nu mai fim copii, plufind înșelare și înșelare purtați de orice vânt de înșelare, prin viclenia oamenilor și prin șirelenia lor în mijloacele de amăgire, ci să fim bine adevărul, în iubire”. (Efeseni 1:13—15). Această stare trebuie să dom-

nească după venirea Domnului la templul său, și înainte ca rămășița să fie luată de pe pământ. Acel timp este deja sosit; pentru aceasta trebuie să existe pe partea rămășiței unitate a credinței și a purtării, oriunde s'ar afla (rămășița). Aceasta înseamnă, că întreaga oaste a rămășiței unse, va înainta umăr la umăr, executând cu bucurie lucrul, pe care i l-a încredințat Dumnezeu.

29 Iei ceea ce se mai găsește în prezent, în Societatea lui Dumnezeu astfel de oameni, cari doresc numai ca să vorbească în adunările de frați, și își pun în aplicare toată influența, ca să împiedece serviciul de campanie. Ei doresc să aibă stăpânire peste adunările de serviciu, însă fără ca să facă vreun serviciu real. Unii ca aceștia nu au spiritul lui Dumnezeu, și evident, ca nu sunt nascuți de organizația lui Dumnezeu, și astfel nu sunt în armonie cu capul organizației lui Dumnezeu, cu Isus Cristos. Dacă ar fi aspirat la împărăție, atunci acum ar fi în armonie deplină și nu numai că ar fi „plini de înflăcărare”, ci plini de bucurie ar lua parte și la lucrul vestirii numelui mare al lui Iehova și a împărăției sale. Aceia, cari au ajuns la unitatea credinței, cum a amintit apostolul, nu numai că văd ochii în ochi [față în față], ci cu sânguință caută să lucreze împreună în armonie, pentru a duce la îndeplinire poruncile lui Dumnezeu.

30 Unitatea unșilor discutată mai sus este confirmată pe deplin de versetul 26 al psalmului, a-nume: „Binecuvântați pe Dumnezeu în adunări, binecuvântați pe Domnul, ceice sunteți din izvorul lui Israel”. Aceste adunări amintite de psalmist, în legătura lor cu Israel s'au adunat și au venit în curtea dinaintea cortului întrunirii, unde era chivotul legământului; și astfel au reprezentat în umbră pe aceia, pe cari Isus Cristos îi aduce acum în templu. (Ioan 11:1-3; 2 Tesaloniceni 2:1). Lucrul clasei templului, care constă din punerea mărturiei pentru numele lui Iehova, trebuie să se facă armonios de o oaste care este în unire întregă. Temelia lui Israel este Iehova. „Izvorul apelor vii”. (Jeremia 2:13; 17:13). Iehova este marea „izvor al mântuirii”, din care Israelul lui Dumnezeu, clasa servului credincios se poate acum apleca la mântuire. (Isaia 12:3). „Servul ales” constă din fiii lui Iehova, cari sunt membrele familiei regale. Această familie regală este adunată în templu. Ei fac parte din Sion, și pentru aceasta cântă împreună: „Toate izvoarele mele sunt în tine” (Psalm 87:7). Toți cei din templul sfânt preamăresc stările fericite, și aceasta o fac prin aceea, că cu toți vorbesc despre mărire și lauda lui Dumnezeu. (Psalm 29:9). Ei nu vorbesc despre măreția și cinstea vreunei creaturi, îndeosebi nu vorbesc despre bătrâni, cari au căutat să strălucească și să câștige cinste din partea oamenilor. Toți aceștia să țină seamă clar de declarația Scripturii; și cei ce caută să strălucească în mod egoist, trebuie să-și schimbe calea, să intre în serviciul activ, și să se eugete la aceea, că între aceia, cari stau în serviciul lui Iehova, nu mai este nici o deosebire, deoarece toți, ca unul singur, lucrează împreună și de fapt sunt una. Ei laudă sau binecuvîntează

pe Iehova unul cu altul, și aceasta o fac prin aceea, că cu bucurie împlinesc poruncile sale.

31 Versetul 27 al psalmului dă dovadă pe mai departe despre aceea, că toți cei din Cristos trebuie să lucreze acum armonios și în deplină înțelegere unul cu altul. „Iată Benjamin, cel mai tânăr, domnitorul lor; căpeteniile lui Iuda și ceata lor; căpeteniile lui Zabulon, căpeteniile lui Neftali”. Rotherham traduce: „Iată Benjamin, cel mai mic, care stăpânește peste ei (nota de pe margine: biruitorul).” Tribul Benjamin, a fost numit de Saul, care era beniaminit, cel mai mic dintre triburile lui Israel. (1 Samuel 9:21). În timp ce Saul domnea ca rege în Israel, tribul lui Benjamin ca iulăcitor era stăpânitorul Israelului; și probabil, ca din acest motiv a inspirat Iehova pe profetul David, și l-a pus, ca să amintească pe Benjamin în psalm. Între cei 111.000, cari formează casa regală a lui Iehova, și cari stau împreună cu Isus Cristos pe muntele Sion, după cum ne amintește Scriptura, 12.000 din ei reprezintă pe tribul lui Benjamin, cari desigur toți trebuie să fie „îvingători” sau „mai mult ca îvingători” în Isus Cristos. (Romani 8:37). Despre ei toți stă scris: „Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: Laudați pe Dumnezeul nostru, toți robii lui, voi cari vă temeți de el, mici și mari”. (Apocalips 19:5). Toți Iudeii adevarați trebuie să fie în oastea celor aprobați de Dumnezeu, și ei trebuie să binecuvînteze numele lui Iehova.

32 Psalmul amintește deasemenea și pe seminiția lui Zabulon și a lui Neftali. Țara împărțită a acestor două seminiții este cunoscută sub numele Galilea, unde Isus a început să predice. „Când a auzit Isus, că Ioan a fost prins, a plecat în Galilea. De atunci încolo Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăliți-vă căci împărăția cerurilor este aproape”. (Matei 4:12,17). Amintirea ambelor triburi în legătură cu predicarea lui Isus după decapitarea lui Ioan Botezătorul stabilește timpul împlinirii profeciei, și seminițiile ar putea să reprezinte foarte bine pe unii ca aceia, cari după 1919 au auzit adevărul, au venit la cunoștința adevărului și au devenit o parte a rămășiței.

33 Iuda și Benjamin corespund foarte bine clasei Mardoheu, și reprezintă și simbolic clasa aceasta, care cu credincioșie pășește înainte pentru împărăție, pe când alții au plecat și au urmat calea lor egoistă; iar Zabulon și Neftali par a fi o imagine bună a clasei Estera, care după decapitarea lui Ioan Botezătorul a venit la cunoștința adevărului. Triburile Zabulon și Neftali erau așezate în partea cea mai de nord a Palestinei, și Iuda și Benjamin în partea de sud; celelalte triburi au locuit în țara care era între ele. Aceasta ne-ar apropia de eugetul, că toate cele douăsprezece triburi spirituale în această oaste sunt aceia cari sârbătorește venirea Domnului la templul său, și că ei împreună vestesc preamăririle lui Iehova, numele său și împărăția sa.

(Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiul berean

- 23-25. Ce a însemnat aceea, ca David a purtat un elod de in, cum este descris în 1 Cronica 15:27? Ce înseamnă cuvintele: „A cânta cu pricepere”? De ce fet sunt năzuințele făcute de cântăreți acum, și ce scop urmărește? Arată de unde vine puterea lor pentru a face ceea ce a poruncit Iehova.
26. Explică pentru ce au adus Filistenii înapoi chivotul legământului la Izrael? Arată, dacă a fost de ajuns, ca chivotul legământului să fie în posesiunea Izraeliților. Ce a fost ilustrat prin aceea că a fost adus în triumf și a fost așezat pe muntele Sion? Explică iubirea cea mare a lui Iehova pentru „porțile Sionului”. Explica simbolul „fetelor, cari bat tamburina”. Explică Efesenii 1:13-15. Explică motivul lipsei de unitate a spiritului din partea unora, cari se află în societatea poporului lui Dumnezeu. Arată cum corespunde aceasta versetului 26 al psalmului.
27. Explica simbolul „fetelor, cari bat tamburina”. Explică Efesenii 1:13-15. Explică motivul lipsei de unitate a spiritului din partea unora, cari se află în societatea poporului lui Dumnezeu. Arată cum corespunde aceasta versetului 26 al psalmului.
- 28-30. Explica însemnătatea profetică a cuvintelor a „Beniamin, cel mai tânăr, domniitorul lor”; b „căpeteniile lui Iuda și ceata lor”; c „căpeteniile lui Zabulon, căpeteniile lui Neftali”. Cari două clase sunt arătate, și ce se mai arată probabil în legătură cu ele în versetul al 27-lea, prin amintirea numelor lui Iuda și Beniamin și Zabulon și Neftali?
1. 2. Explică cu texte scripturale puterea și bucuria înnoită zilnic a poporului lui Iehova.
3. 4. Explică situația în care Iehova în mod deosebit și-a arătat puterea măntuitoare, prin faptul că ridicat sarcinile de pe umerii lui și le-a luat asupra sa.
5. 8. Ce așteptări mari a pus Iehova înaintea poporului său devotat cum pe la 1922? Citează acele texte scripturale, cari de atunci încorec au avut o aplicare deosebită.
9. 12. Arată când și cum a experientat „David” împlinirea psalmului domazecilei. Explică „scăparea de mizeria” amintită aici.
13. 14. Ce este „reștetul naros” amintit în versetul 21? Arată, ca stăruiește în pacatele sale. Cum și când va duce Dumnezeu la îndeplinire „sdrobirea” amintită aici?
15. 17. Descrie cum a adas înapoi Dumnezeu pe poporul său din Basin și din fundul mării. Explică cuvintele „a aduce înapoi” cari sunt folosite aici în versetul 22.
18. 20. Arată prin texte aplicabile strict, ca versetul 23 câștigă aici o legatură adevărată.
21. 22. Când și cum găsește împlinire versetul 21? Explică cuvintele: „Cei ce văd Dumnezeul întruarea ta”, cu privire la națiunea lui Izrael. Arată aplicarea ei profetică.

- 23-25. Ce a însemnat aceea, ca David a purtat un elod de in, cum este descris în 1 Cronica 15:27? Ce înseamnă cuvintele: „A cânta cu pricepere”? De ce fet sunt năzuințele făcute de cântăreți acum, și ce scop urmărește? Arată de unde vine puterea lor pentru a face ceea ce a poruncit Iehova.
26. Explică pentru ce au adus Filistenii înapoi chivotul legământului la Izrael? Arată, dacă a fost de ajuns, ca chivotul legământului să fie în posesiunea Izraeliților. Ce a fost ilustrat prin aceea că a fost adus în triumf și a fost așezat pe muntele Sion? Explică iubirea cea mare a lui Iehova pentru „porțile Sionului”. Explica simbolul „fetelor, cari bat tamburina”. Explică Efesenii 1:13-15. Explică motivul lipsei de unitate a spiritului din partea unora, cari se află în societatea poporului lui Dumnezeu. Arată cum corespunde aceasta versetului 26 al psalmului.
27. Explica simbolul „fetelor, cari bat tamburina”. Explică Efesenii 1:13-15. Explică motivul lipsei de unitate a spiritului din partea unora, cari se află în societatea poporului lui Dumnezeu. Arată cum corespunde aceasta versetului 26 al psalmului.
- 28-30. Explica însemnătatea profetică a cuvintelor a „Beniamin, cel mai tânăr, domniitorul lor”; b „căpeteniile lui Iuda și ceata lor”; c „căpeteniile lui Zabulon, căpeteniile lui Neftali”. Cari două clase sunt arătate, și ce se mai arată probabil în legătură cu ele în versetul al 27-lea, prin amintirea numelor lui Iuda și Beniamin și Zabulon și Neftali?

WT, din 1 Mai 1932.

Cel Prea Inalt

Iehova Dumnezeu este Cel Prea Inalt. Dela el emană orice autoritate. (Romani 13:1). Cuvântul său este adevăr. (Ioan 17:17). El este prima cauză mare a tuturor lucrurilor, și Creatorul cerului și al pământului. (Isaia 42:5). El a făcut pământul cu puterea sa. (Jeremia 10:12). El este Dumnezeu Atotputernic, ce-ace înseamnă, ca puterea lui nu cunoaște hotare. (Geneza 17:1-3; 35:11). Pentru aceasta este Cel mai Inalt peste toate. (Psalm 91:1; Efesenii 1:10).

Iehova Dumnezeu este drept, și hotărârile sale sunt drepte totdeauna. (Psalm 89:14). „El este stâncă, lucrările lui sunt desăvârșite, căci toate căile lui sunt drepte. El este un Dumnezeu credincios și fara nedreptate. El este drept și curat”. (Deuteronomul 32:4). El este un Dumnezeu drept și puternic, și afara de el nu exista altul. (Isaia 45:21). Deoarece el este absolut drept, nu poate să facă nedreptate, așa dar nici nu face ceva favorabil deosebit unora pe costul dreptului altora. La el nu există niciun fel de părtinire. (Iacob 3:17).

Iehova este înțelept. Înțelepciunea lui este desăvârșită. În înțelepciunea sa a creat cerul și pământul și toate lucrurile din ele. (Psalm 104:10-24; 136:5; Proverbe 3:19). El este izvorul înțelepciunii. (Proverbe 2:6,7).

Iehova este iubire. (I Ioan 1:16). Toate lucrările lui exprimă o iubire desăvârșită. La Dumnezeu se găsește expresiunea desăvârșită a neegoismului. Dumnezeu urăște pe cel rău, îndeosebi trufia, minciunile unui martor mincinos și mâna, care varsă sânge nevinovat și asuprește. (Proverbe 6:16-19);

Psalm 97:10. Toate căile Domnului sunt drepte și adevărate. Toate căile sale sunt drepte. (Psalm 33:1). „Strălucire și măreție este lucrarea lui, și dreptatea lui ține în veci. El a lăsat o aducere aminte a minunilor lui. Domnul este îndurător și milostiv”. (Psalm 111:3,4).

Prin urmăre cele patru însușiri principale ale lui Iehova sunt: putere, dreptate, înțelepciune și iubire. Aceste însușiri lucrează totdeauna în armonie deplină și spre binele definitiv al creațiunii sale întregi. Puterea cea mai înaltă stăpânitoare peste guvernările de pe pământ, a fost pentru oameni totdeauna nevăzută, și va fi și pe mai departe. Organizația întregă se numește „Lume”. Ea se compune dintr-o parte văzută și alta nevăzută, și partea nevăzută manifestă puterea guvernamentala. „Lumea” înseamnă pe oamenii organizați în forme de guverne, cari stau sub conducerea supremă a unui domnitor suprem nevăzut, care deține puterea de control. Ființele spirituale sunt nevăzute pentru ochii omenești. (Ioan 3:6). Iehova Dumnezeu este spiritul mare nevăzut pentru ochii omenești. (2 Corinteni 3:17; 1 Timotei 6:16). Fiind Iehova Dumnezeu Cel Prea Inalt și posedând toată autoritatea și puterea legală, din timp în timp transmite creaturilor sale putere și autoritate. Dacă o astfel de putere este folosită în mod cuvenit, trebuie să fie în armonie cu voința lui Iehova. Dacă este folosită în contradicție cu voința lui Dumnezeu, atunci este folosită în mod nedrept. Aceste adevăruri neschimbate trebuie să fie pertractate în legătură cu cauza pentru gu-

vernările nemulțumitoare de pe pământ și în legătură cu remediul pentru aceasta.

Dumnezeu a creat pe om, pe care l-a numit Adam, ca pe o creatură desăvârșită. Domnitorul nevăzut al celui om desăvârșit era Iehova Dumnezeu, Creatorul lui. Acelui om i-a dat Dumnezeu stăpânire peste pământ și peste creațiunea animalică. Prin primirea acestor manifestări de favoare și binecuvântări, omul a intrat într'un legământ făcut cu Dumnezeu, pentru a asculta de poruncile sale. Iehova Dumnezeu a numit un conducător peste om, anume pe fiul său Lucifer, o ființă spirituală nevăzută pe scama oamenilor, care în Sfânta Scriptură este amintit ca unul din „stelele dimineții”. (Iov 38:7). Iehova a dat lui Lucifer puterea și autoritatea, ca să fie conducătorul suprem al omului desăvârșit; însă puterea aceasta transmisă trebuia să se folosească în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu, și domnitorul trebuia să fie devotat lui Iehova Dumnezeu. Orânduirea lui Dumnezeu a pretins, ca omul să asculte legile lui Dumnezeu, și tot aceasta s'a cerut și din partea lui Lucifer. Lucifer și omul desăvârșit au știut, că aceasta se cere din partea lor. Amândoi au știut, că Dumnezeu a amenințat pe om cu pedeapsa de moarte, în caz dacă cu voia ar viola porunca lui Dumnezeu. (Gen. 2:17). În Lucifer a prins rădăcina dorința egoistă, ca să dispună cu totul asupra omului, ca asupra posesiunii sale, pentruca să câștige pentru sine cinstea și închinarea omului și să fie asemenea Celui Prea Înalt. El a desmințit amenințarea cu pedeapsa de moarte a lui Dumnezeu în cazul violării legii. El a condus pe Eva, ca să violeze legea din chesție și prin Eva și Adam a fost îndemnat să calce legea lui Dumnezeu. Această faptă rea a adus asupra lui Adam pedeapsa de moarte. Dumnezeu nu se putea contrazice el însuși și a trebuit să susțină prestigiul legii sale. Prin fapta nelegiuirea a lui Lucifer și prin violarea legii lui Dumnezeu din partea omului, omul a fost despărțit și înstrăinat de la Dumnezeu. (Gen. 3:3-19). Omul a pierdut domnia sa și dreptul său de viață și a fost alungat din locuința lui desăvârșită. De atunci Lucifer a fost numit cu patru nume deosebite, anume: Balaur, Satan, Șarpe și Diavol, și aceste nume înseamnă, că este un înghițitor, dușmanul și adversarul lui Dumnezeu, un mincinos și amăgitor și pe mai departe defăimătorul lui Dumnezeu și al tuturor aceluia, cari se năzuiesc să facă binele. (Apocalips 20:1-3).

Dacă cineva are un tron, aceasta înseamnă, că este înzestrat cu o oarecare putere și autoritate. Despre Lucifer, care de atunci este numit Satan Diavolul, stă scris: „Tu ziceai în inima ta: Ma voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Isaia 14:13, 14). Acest text scriptural dovedește, că Lucifer a avut un tron și prin urmare a fost înzestrat cu oarecare pu-

tere și autoritate. Dupăce a primit de la Iehova puterea și autoritatea sa, alăt timp se putea folosi de ele, până când acela, de la care le-a primit va găsi cu cale ca să le revocare. Scriptura dovedește pe mai departe, că împuternicirea lui s'a întins peste om, care atunci era în Eden, grădina lui Dumnezeu, și că Lucifer a primit această împuternicire de la Iehova. „Era un cherubin o-crotitor, cu aripile întinse: le pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblii prin mijlocul pietrelor scânteietoare; Ai fost desăvârșit în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuire în tine”. (Ezechiel 28:14, 15).

Aceste texte scripturale dovedesc, că puterea supremă se găsește în Iehova Dumnezeu; că Dumnezeu a împărțit lui Lucifer puterea și autoritatea ca să fie domnitor suprem peste om; că Lucifer era nevăzut pe scama oamenilor și este și acum; că Lucifer după aceea a devenit Satan și de atunci este însemnat cu acest și alte nume date lui; și ca el a putut să continue cu folosirea puterii și autorității cu care l-a înzestrat Dumnezeu, până când Dumnezeu va găsi cu cale ca să le ia sau să le retragă.

Desigur, Dumnezeu putea să retragă de la Satan imediat dupăce a părăsit căderea cea bună, orice putere și autoritate, și să-l oprimească, să nu mai influențeze pe om. Înțelepciunea lui Dumnezeu a hotărât altfel. Omul cu voia s'a depărtat de la Creatorul lui mare iubitor, și prin aceasta a pierdut dreptul său la viață și la domnie. Va proba oare omul să se întoarcă iarăși la favoarea lui Dumnezeu, sau mai bucuras va da loc influenței lui Satan? De la vremea aceasta s'a ridicat întrebarea cea mare de discuție: Cine este Cel Prea Înalt: Iehova Dumnezeu, ori Satan, Diavolul? Dumnezeu a voit să dea omului ocazie, ca să alunga între el Cel Drept, și Satan, cel rău. Adam a preferat mai bine, ca să-l aleagă pe Satan, Diavolul. Din pricina fărâdelegii lui Adam copiii lui s'au născut în păcat și au fost concepuți în fărâdelege. (Psalm 51:5; Romanii 5:12). Cu toate acestea însă unii dintre urmașii lui au ales ca să asculte de Dumnezeu și să-l servească. Abel, Noe și Enoch erau între aceia, cari în acest fel s'au născut spre dreptate. Cei mai mulți oameni însă au fost conduși de Satan pe calea dușmăniei față de Dumnezeu.

Acuma se ridică întrebarea: Cine este răspunzător pentru guvernările de pe pământ, cari au domnit de atunci peste oameni și cari mai sunt pe pământ? La această întrebare se poate răspunde după o scurtă examinare a stăpânirilor, cari au domnit pe pământ. Faptele arată, că cu excepția a două stăpâniri niciuna dintre ele nu era stăpânirea lui Dumnezeu, și că domnia nevăzută peste ele a fost efectuată de Satan, Diavolul. Este adevărat, că în toate vremurile au fost unii oameni pușini la număr, cari s'au silit să asculte de Dumnezeu, ei însă totdeauna erau în minoritate. Satan prin înșelăciune și amăgire a făcut pe mulți să creadă, că cel puțin o parte a guver-

nelor lumii acesteia ar fi împărățiile lui Dumnezeu, și pentru aceasta răspunderea pentru aceste guverne s'ar impune lui Dumnezeu. Inșă după ce recunoaștem, că Dumnezeu este alotputernic, drept și adevărat, că înțelepciunea lui este desăvârșită, și că el este iubire, atunci din aceasta rezultă, că dacă Dumnezeu ar fi întemeiat o împărăție oarecare, atunci aceea trebuia să corespundă lui, deoarece Dumnezeu nu poate să se contrazică cu

sine însus, și nici nu poate să se desmintească. (Maleahi 3:6). Dacă faptele vor dovedi, că împărățiile au fost întemeiate și practice împotriva voinței lui Dumnezeu, atunci aceasta va dovedi, că Dumnezeu nu este responsabil pentru stăpânirile de acest fel și nu poate să fie întemeietorul acestora.

WT, din 1 Mai 1932.

Dumnezeul adevărului

UNII, cari afirmă că sunt creștini, și predica cuvântul lui Dumnezeu, propagă pe față teoria dezvoltării treptate a omului. In aceasta au devenit unelte în mâna lui Satan a Diavolului. Satan i-a folosit, ca să despartă inima oamenilor dela Iehova. Acești amăgiți ai lui Satan au pătruns cu teoria lor evoluționistă în școlile înalte și în cele secundare, ba chiar și în școlile primare. Prin aceasta le-a reușit, ca să strice credința generației din prezent în Dumnezeu și cuvântul său.

Aceasta este una din cele mai josnice metode ale lui Satan, ca să întoarcă eugetele oamenilor dela Dumnezeu.

Satan este marele nelegiuit, care a orbit mințile oamenilor, ca adevărul să nu le strălucească în inimă. Dacă un creștin ar începe o discuție serioasă despre adevărul sau neadevărul unei astfel de învățături, astfel ar da atenție Diavolului, și ar face o concesione faptelor lui nelegiuite. Cel ce s'a consacrat lui Dumnezeu și a învățat adevărurile scumpe din cuvântul său, și după aceea s'a alăturat teoriei evoluționiste, și pe aceasta o stabilește ca explicația obârșiei omului, prin aceasta se face un copil al lui Satan. Ar fi păcat, ca să încurajăm pe unul ca acesta la o discuție despre întrebarea, dacă omul ar fi o creatură a evoluției. Profetul a vorbit despre creștini în următoarele cuvinte: „Imi voi pune frâu gurii, căl va sta cel rău înaintea mea”. — Psalm 39:1.

Datoria unui creștin este aceea, ca să propovăduiască adevărul și niciodată să nu dea ascultare minciunilor despre Iehova, și să nu se amestece în discuții despre aceea, că sunt adevărate sau nu, Dumnezeu a denumit și uns pe creștinul, care primește învățătura și are urechi să audă, ca să vestească vestea cea bună a seopului său de mântuire. El a împuternicit pe creștin, ca să lege inimile zdrobite și să mângăie pe toți cei intristați, cari au lipsă de mângăiere. (Isaia 61:1,2). Prin urmare creștinului-i-ar fi cu nepuință să-și îndeplinească misiunea, dacă nu ar crede, că Dumnezeu a creat pe om desăvârșit, și că suferința, boala și moartea sunt urmările păcatului; pe mai departe, că Dumnezeu în bunătatea lui nemărginită prin moartea și învierea fiului său iubit a pregătit mântuirea omului, și că afară de aceasta la timpul hotărât, pe oamenii ascultători îi va restatornici la starea desăvârșită, de care s'a bucurat în Eden omul creat de Dumnezeu.

Învățătura dezvoltării treptate a omului nu numai, ca este nelegiuită, ba nu merita ca să găsească loc în mintea copilului lui Dumnezeu nici măcar un moment, și pentru aceasta trebuie să fie respinsă din partea tuturor oamenilor devotați lui Dumnezeu. Tinuta adevărată a unui creștin față de o astfel de filozofie ateistă, este hotărâtă precis de apostolul Pavel: „Luați seamă, ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Cristos”. — Coloseni 2:8.

Despre lucrul acesta se mai pune în vedere creștinului: „Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă apucați la vorba asupra parerilor îndoielnice”. — Romani 14:1. In acelaș înțeles a scris profetul lui Dumnezeu, următoarele cuvinte aplicabile asupra creștinilor de azi: „Căci bunătatea la este înaintea ochilor mei, și umblu în adevărul tău. Nu șed împreună cu oamenii mincinoși și nu merg împreună cu oamenii vicleni. Urăse adunarea celor ce fac răul, și nu stau împreună cu cei răi”. — Psalm 26:3--5.

Nimeni nu poate să se lase la discuție cu un evoluționist cu privire la origina omului, fără să nu lucreze împotriva acestei scripturi. Cine pune în discuție adevărul cuvântului lui Dumnezeu, acela este un om fărăarnic. El este un rau făcător și îndeosebi este denumit nelegiuit atunci, când după ce odala a fost luminat și afirmă ca este un predicator al cuvântului lui Dumnezeu, în acelaș timp propovăduiește teoria evoluției. Psalmistul adauga mai departe: „Imi spal mâinile în nevinovație, și așa încunjur altarul tău, Doamne, ca să izbucnesc în laude, și să istorisesc toate minunile tale”. — Psalm 26:6,7.

Tot în acelaș înțeles a scris profetul: „Urăse eugetele viclene; însă legea ta o iubesc”. (Psalm 119:113; trad. engleză). Tot acolo explică acelaș profet, că un creștin la ce trebuie să țină seamă și despre ce trebuie să se eugete: „Eugeta-voi la ordinele tale, și căuta-voi căile tale”. — Psalm 119:15.

Acum s'ar putea contesta: Oare nu cei mai mulți preoți au primit învățătura despre dezvoltarea treptată a omului? Preoții accia nu sunt ei oare oameni învățați, și nu merită oare cumpănire această învățătura apărută de dânsii?

Spre rușinea lor fie spus, că mulți dintre ei

recunosc și susțin învățătura evoluționistă. Dacă sunt învățați atunci sunt învățați în filozofia minciinoasă, dar nu în cuvântul lui Dumnezeu. Dacă însă odată au fost învățați în cuvântul lui Dumnezeu și de atunci au primit teoria evoluției, atunci singură împrejurarea aceasta este dovadă, că în înțelesul Sfintei Scripturi sunt nelegiuți, și au devenit o uceală în mâinile Diavolului și a altor dușmani ai lui Dumnezeu. Din pricina științei presupuse lor și din pricina cinstei mari ca învățați, de care se bucură între oameni, prin aceasta preoții au contribuit mai mult decât oricare alta, clasei de oameni, la dărâmare credinței în Biblie ca cuvântul lui Dumnezeu.

Dela Eden și până în ziua de azi nazuindu-se infamă a lui Satan a fost îndreptată la aceea, ca să instrăineze pe oameni dela Dumnezeu. Pentru a ajunge scopul său, s'a folosit de toate felurile de filozofii minciinoase și înșelăciuni suinate. Prin aceasta a adus pe mulți oameni la engețal, ca sunt înțelepți, și i-a umplut cu mândrie, ca în fața celorlalte creaturi de seama lor sa apara ca niște oameni înțelepți din cale afară. Dumnezeu putea să împiedece pe Satan, ca să nu influențeze oamenii în felul acesta, ori putea sa stărpească pe Satan și învățăturile sale false. Faptul, că nu a făcut aceasta dovedește, ca pentru aceasta de acum înainte trebuie să vină timpul hotărîrii de Dumnezeu. El a declarat, ca la timpul hotărîrii va nimici pe toți cei fărădelege. Faptul, ca Dumnezeu nu a împiedecat răspândirea învățaturii acesteia dăunătoare, este un motiv nedrept, ca sa determine pe creștin, sa nu privească de datoria sa, în așteptarea nimerii învățaturii acesteia nelegiuite, sa se lase în discuție cu oamenii asupra adevărului sau neadevărului acestuia.

Învățătura evoluției este una din relele, cu cari a învățat Diavolul pe oameni; și Dumnezeu nu l-a împiedecat în aceasta. Acuma însă iată ca pentru creștin a sosit timpul când trebuie sa lase sa rasune vestea împărăției lui Dumnezeu și sa vestească poporul, ca la timpul hotărîrii Dumnezeu va curăți pământul de toate învățăturile și dătinile nelegiuite.

Astăzi niciun creștin să nu-și piardă vremea și puterea cu acela, ca să se pună la discuție cu unii reprezentanți ai Diavolului, asupra întrebării, dacă Dumnezeu este minciinos sau nu.

Creștinul astăzi trebuie să lase să rasune vestea adevărului spre onoarea numelui lui Iehova. Creștinul să se ocupe simplu numai cu aceea, ca sa spună și să arate poporului, ca învățătura dezvoltării omului este una din învățăturile Diavolului, pentru ca să strice credința în Dumnezeu și în cuvântul său.

Creștinul trebuie să declare, ca el însuși s'a înrădăcinat tare în pământul cuvântului lui Dumnezeu, și pentru aceea refuză, ca să se amestece în ceva discuție sau vorbărie cu cineva, care neagă pe Iehova și cuvântul său al adevărului. Față de astfel de oameni, trebuie să-și închidă gura cu un lacăt, sau mai bine zis să tacă.

În zilele lui Enos, pe care numai o genera-

țiune l-a despartit de Adam, s'a înlămplat, ca Diavolul a început să organizeze oamenii în corporațiuni și societăți, cari s'au numit cu numele Domnului, (Gen. 1:26; după textul de bază e-veeesc). Acesta a fost începutul fălărniceii, deoarece oamenii aceștia au folosit numele înalt al lui Iehova în baljocură.

Satan a avut grijă, ca fălăria de atunci încegare sa crească între oameni. Fără îndoială nu a fost încă așa o vreme, când atâta fălărie să domnească în lume, ca azi. Cei mai mulți preoți fac paradă între oameni cu aceea, ca sunt reprezentanții lui Iehova, se numesc predicatorii cuvântului lui Dumnezeu, și afirmă, ca sunt singurii învățători adevărați a religiei adevărate: în acelaș timp însă apara învățăturile Diavolului.

Preotul, care se suie pe o catedră, și se prezintă poporului ca un servitor al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos, însă în acelaș timp, fie direct, ori indirect susține învățătura dezvoltării omului, învăță deschis în public minciuna lui Satan și se poartă fălărnice. Pe astfel de oameni îi gădăle urechile și dăreșe sa fie precumăriți; dăreșe să fie observați de oameni, ca ei cât de înțelepți sunt. Egoismul lor, întunecimea și semeția lor, i-a condus în cursa lui Satan.

Să luăm seama, ca teoria, ca omul ar fi un rezultat al procesului dezvoltării, este o teorie modernă sau recentă, și este propovăduita de preoții moderni, cari pentru aceasta se numesc și însuși cu numele de „Moderniști”.

Știind dinainte, ca acest vânt malipsitor va veni între creștini, Dumnezeu a lăsat să se scrie de mactorul lui inspirat: „Căci va veni vremea, când oamenii nu vor putea suferi învățătura sănătoasă, ei îi vor gădăli urechile sa audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea dela adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar lu fiți trează, în toate lucrurile, răbdă suferințele, la fuerul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”, 2 Timotei 1:3-5.

Astfel nu este nici o îndoială în ce privește calea, pe care un adevărat creștin trebuie să umble în timpul prezent, și ca ce poziție trebuie să iele față de astfel de umelte ale celui rău. Porunca clara sună: „Depărtează-te dela unii ca aceștia”. Un creștin, care ascultă de porunca aceasta, nu se poate interesa de discuția despre învățătura dezvoltării omului. Tot despre acest punct scrie apostolul inspirat: „Să știi ca în zilele din urma vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, iudicitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, elevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu: având doar o formă de evlavie dar lăgăduindu-și puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.” – 2 Timotei 3:1-5.

Acești înțelepți moderni, sunt beți de pofla arzătoare după aprobare omenească și poziție înaltă. Intunecimea lor proprie și dorul de a fi

cinstiți i-a orbit. Dacă au posedat cândva vre-o privire în cuvântul lui Dumnezeu, atunci au pierdut-o. Ei pun înainte înțelepciunea lor proprie împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Ei vorbesc între ei: Dumnezeu nu a creat pe om, ci omul s'a făcut el însuși. Noi doar suntem mai înțelepți decât oamenii neștiutori, cari au scris Biblia. Astfel dorim să facem cunoscut înțelepciunea noastră. Nici Dumnezeu și nici oamenii nu pot să traga la îndoielă înțelepciunea noastră de învalăși. Nebunia acestor oameni înțelepți numai după închipuirea lor, a despartit mîntea multor milioane dela Dumnezeuul adevărat. —

N-ar fi putut oare Dumnezeu să împiedice influența nelegiuită a Diavolului, și să rețina pe acești oameni dela răspîndirea astorfel de nebunii?

De sigur ar fi putut să facă aceasta: însă raul i-a permis numai în așa fel, că nu l-a împiedecat. Dumnezeu a știut și a prezis, că acești moderniști și evoluționiști, vor apuca calea aceasta, și pentru aceea a pus pe profetul sau să scrie următoarele cuvinte potrivite timpului nostru: „Rămăneți încremeniți și uimiți! Închideți ochii și fiți orbi! Ei sunt beți dar nu de vin; se elatina dar nu din pricina băuturilor tari. Ci pentru că Domnul a turnat peste voi un duh de adormire; v'a închis ochii prorocilor, și v'a acoperit capetele

văzătorilor. De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pe-cetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: Ia citește! El răspunde: Nu pot, că este pe-cetluită! Sau dacă dai cartea unuia, care nu știe să citească și-i zici: Ia citește! El răspunde: nu știu să citesc. Domnul zice: Când se apropie de mine poporul acesta, mă cînsteste cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de mine și frica pe care o are de mine nu este decât o învalătura de dalina omenească. De aceea, voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa ca înțelepciunea înțelepților lui va pieri și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută. Vai de cei ce își ascund planurile dinaintea Domnului, cari își fac faptele în întunecere, și zic: Cine ne vede și cine ne știe? Stricați ce sunteți! Oare olarul trebuie privit la fel ca lutul, sau poate lucrarea sa zica despre lucrător: Nu m'a făcut el? Sau poate vasul să zică despre olar: El nu se pricepe?” -- Isaia 29:9-16.

În profeția aceasta Domnul prezice, că înțelepciunea acestor moderniști va fi numai de scurtă durată. Timpul a sosit, când numele lui Iehova trebuie să fie înălțat pe pămînt.

— WT, din 1 Mai 1932.

Necesitatea unei guvernări drepte

RASBOIUL mondial a adus cu sine o așa înfricoșătoare pustiere, încît poporul a dorit să găsească mijloace pentru împiedecarea unui mare războiu viitor. Anumiți bărbați, cari au fost însărcinați cu lucrul acesta, au eugetat, ca o Liga a Națiunilor, sau o unire între națiunile conducătoare ale lumii, ar conduce la scopul dorit. Liga a fost alecîtuită. Multe națiuni au intrat în aceasta Liga, pîna cînd altele nu. După aceea au încercat să facă astfel de legături între națiuni, ca orice neînțelegeri dintre ele să fie rezolvate fără războiu. Însă Liga Națiunilor nu a adus nici o îmbunătățire în lume. Nici guvernele nu le-a putut repara și nici războaiele, nu le-a putut împiedeca. Nu i-a reușit să facă niște stări ideale între popoare și aceasta nici nu-i va reuși cîndva.

A măsura scopului, Liga Națiunilor a ținut mai multe conferințe, ca să ajungă la acord comun între diferitele națiuni și țări în privința demobilizării și astfel au dorit să elimine orice posibilitate de războiu cu privire la viitor. Statele-Unite nu a intrat pe față în Liga Națiunilor, dar cu ocazia conferinței de dezarmare s'a învoit la aceea, ca să nimicească vase de război în valoare de 500 milioane dolari, cari au fost plătite de popor. Acum însă după zece ani dela înființarea Ligii Națiunilor, Statele-Unite a hotărît construirea unei flote de războiu pentru care au hotărît în buget 700.000.000 dolari. Programul acesta însă mai prețindî altele multe milioane pentru construirea flotei aeriene, ca în caz de războiu, nimicirea să vină

din aer. Conferința de o dezarmare într'adevăr a eșuat.

Alte națiuni în Europa și la răsărit încontinuu își măresc armata, flotele și puterile aeriene. Dela războiu și dela înființarea Ligii Națiunilor au trecut mai mulți ani, dar națiunile, împotriva cîrovăcelilor politicienilor stau înarmate pîna în dinți. Capitalismul mare nu șrea să se învoiască la dezarmare. Un gazetar renumit a declarat foarte nemerit despre conferința de dezarmare din Geneva:

„Cu numele toți delegații au luat parte, ca să execute voința popoarelor, pe care le reprezentară. Dar în realitate nu au putut să facă nimic, deoarece domnii cei mari ai lor, avînd între-olaltă legături personale comerciale, se înțeleg, ca să nu se înlămple nimica. Speranța Europei în legătură cu dezarmarea nu s'a realizat, deoarece propunerile s'au lovit de interesele materiale ale unei stăpîniri puternice”.

Pregătirile pentru un nou războiu mare continuă și poporul geme sub greutatea. Continuarea înarmărilor este un semn sigur, că națiunile vreau să se amestece într'un nou războiu. Acel om care are pușcă, de sigur că se va folosi de ea, dacă se va întîmpla ceva pentru provocarea lui. Națiunile constau din oameni cu asemenea sentimente și dacă guvernările stau sub conducerea unor oameni egoiști și trufași și oamenii aceștia înarmează guvernele, atunci armele le vor folosi totdeauna, cînd grupele interesate egoiste vor v

de bine. Faptele arata, ca nu de mult dupa înființarea Ligii Națiunilor și după încheierea conferințelor de pace, aceștia n'au reușit, și astfel înarmările continuă. Domnitorii lumii sunt în nedumetire și cu frică se uită la evenimentele viitoare. Cei câțiva oameni cinstiți ai vieții publice cari cu bucurie ar crea o stare mai buna pentru omenire, au ajuns la sfârșitul înțelepciunii lor, și nu știu ce sa faca. Aci citam declarația unora dintre ei, și din aceste vom vedea, cum se eugelă azi milioane de oameni cu mîntea sănatoasă:

Fred B. Smith, un luptător cunoscut al păcii a zis:

„Trăim într'un fel de paradis al nebunilor. Sub deviza „gata la acțiune”! militaristii iarăși grăbese prefunditatea navala unui potop de războiu.”

Frederick J. Libby scrie:

„Aeronavele, gazele otrăvitoare și cu ura împreună înseamnă judecata de moarte a civilizației. America se pregătește la un războiu atât de mare, asemenea caruia istoria nu cunoaște. Civilizația noastră va pieri, dacă nu ne vom strădui la o pace internațională”.

W. L. Warden, scrie prin coloanele lui „Daily Mail” din Londra:

„Războiul viitor va ținea numai câteva zile: deosebite cu atacurile aeriene și de gaze, pe cari le plănuieste, într'o noapte pot să nimiciască Londra și Parisul”.

Vicomtele Grey a declarat:

„Este, cu totul sigur, ca dacă va mai fi un războiu, lumea niciodată nu se va mai putea restabili.”

Lloyd George a declarat într'o vorbire:

„Mă tem, ca dacă nu intervine ceva, atunci lumea va vedea o noua catastrofă, care va fi cu mult mai teribilă decât cea dintâi. Războiul următor va nimicii civilizația, dacă nu va fi împiedecat de ceva, sau dacă nu va interveni cineva.

Pe pământ sunt multe națiuni mari și mici. Popoarele tuturor acestor națiuni sunt făcute din același sânge. Fiecare ar trebui să se bucure de aceleași drepturi. Privilegiile, de cari se bucura popoarele în diferitele țări din lume, sunt foarte neegale. Dacă ar exista democrație universală și omul ar fi desăvârșit, atunci domnia popoarelor în lume ar putea aduce siguranță, și fiecare ar avea aceleași privilegii. Dar după cum știu, nu este așa.

Pentru ce sa se lupte poporul american împotriva poporului german? Ori Englezii împotriva Francezilor? Și la ce ar folosi, ca bărbații unei națiuni să se amestece într'un războiu de moarte cu bărbații altei națiuni? Poate fi ceva motiv adevărat pentru aceasta? Ori se poate justifica așa ceva?

Guvernele diferitelor națiuni trag câte un hotar de țară și caută să țină pe popoarele diferitelor națiuni între aceste hotare. Dacă cineva vrea să călătorească dintr'o țară în alta, mai întâi trebuie să obție aprobarea guvernului, precum și aprobarea acelu guvern în care țară dorește să călătorească. Guvernul de fapt controlează popoa-

rele. însă popoarele nu exercită niciun fel de control asupra guvernelor.

Dacă între factorii domnitori ai națiunilor se iese ceva neînțelegere, poporul, numit supus, este chemat la arme, ca să se lupte împotriva semenilor lor cari trăiesc sub alte guverne. Fac apel la patriotism, și cu aceasta ațăță un popor împotriva altui popor. Dar de fapt, în asemenea cazuri pe nedrept apelează la patriotism. Patriotismul înseamnă iubire de țară și de popor, iar iubirea, exprimă dorința neegoistă, ca sa facem bine, și dorința aceasta s'o și aplicăm. Deci patriotismul adevărat ar trebui să îndemne poporul să se ajute împrumutat: și dacă de fapt apelează la patriotism, atunci nici nu ar fi permis să se facă războaie nimicitoare între popoare. Toate națiunile sunt făcute din unu și același sânge, ca să trăiască pe pământ, și dacă fiecare ar fi pătrunsă de patriotismul adevărat, atunci ar trebui să se străduiască în mod dezinteresat ca să se ajute și nu ca să seucidă reciproc. Demagogul însă ridică mîna sus și invită pe popor să-și arate patriotismul prin aceea, că se duce la războiu, ca să ucidă acolo pe fratele său. Inșă acești patrioți înflăcărați de regulă nu se duc la războiu, ei rămân înapoi și acasă își dau silința, ca să-și câștige averi, iar atunci, când bărbații, cari au suportat toate chinurile și grozăviile războiului, se întorc acasă slujă și nenorociți pe viața lor întreagă, acești patrioți cu gura, nu în seamă de ei și în cea mai neagră mizerie trebuie să-și petreacă zilele ce mai au. Patriotismul adevărat barem în aceea ar trebui să se dovedească, că pe aceia cari sunt incapabili de a lupta pentru existență în urma slujbei la care i-au silit, i-ar ajuta, mîngăia și sprijini.

Astăzi fiecare om eugelător poate să vadă, ca în ciuda tuturor năzuințelor din cursul multor mii de ani, pentru înființarea unei guvernări ideale: civilizația este pe panta prăbușirii. Bărbații de stat eminenti ai lumii susțin părerea aceasta. Popoarele lumii au ajuns la prăpastia disperării finale. Așa se vede, că aceasta este de lipsă, ca poporul să se pună serios la căutarea motivelor pentru stările nemulțumitoare și să caute leacul adevărat. Starea de azi a civilizației silește pe fiecare om eugelător, ca să recunoască, că se simte o lipsă foarte mare pentru o guvernare dreaptă peste popoarele din lume.

O guvernare dreaptă trebuie să se bazeze pe cinstire, trebuie să fie exercitată neegoist în dreptate. Unui astfel de guvern nu-i permis ca să părtinească pe cineva. Fiecare om cinstit trebuie să vadă, că e lipsă de o astfel de guvernare, dacă popoarele din lume trebuie să se buzure cândva de pace, prosperare, viață, libertate și bucurie. Într'un astfel de guvern puterea supremă trebuie s'o țină în mîna o astfel de persoană, care este cinstită, cu dreptate și umană.

Dacă popoarele lumii s'ar împărtași din partea guvernelor lor în facerile de bine, în care s'ar putea împărtași, atunci ar avea tot motivul, ca să recunoască dreptatea și cinstea guvernului lor

Dacă poporul ar vedea, că este guvernul cu dreptate, din aceasta ar învăța, ca și el să lucreze asemenea după dreptate și să trăiască în pace. Trebuie să recunoaștem, că guvernatorii acestei lumi nici în trecut și nici în prezent nu au alins măsura aceasta.

Cu aceasta dorim să dovedim irevocabil, ca în cursul celor șase mii de ani trecuți, domnia supremă exercitată asupra națiunilor, a fost nedreaptă și că a sosit timpul schimbării celei mari; ca punctul acesta de schimbare este 1911 și de atunci încoace domnia supremă peste popoarele lumii este în mâna unei persoane, care va exercita domnia sa cu dreptate și în spre binele tuturor popoarelor.

Unii, cari citese ceea ce spunem aici, poate vor spune, că afirmăm lucruri fantastice, pentru că totdeauna așa a fost și așa va fi. Iară la aceasta

răspundem: Pâna acum oamenilor nu le-a reușit să înființeze o guvernare dreaptă pe pământ. Guvernele lumii de azi sunt bătute de moarte și aceasta trebuie să-și aibă motivul, care trebuie cercetat. Se merită ca să examinăm dovezile, și după aceea să decidem, dacă se poate spera în îmbunătățire pe terenul guvernării omenirii sau nu. Dacă este nădejde de îmbunătățire, atunci fiecare ar trebui să se silească ca să o cunoască. Oricine recunoaște, că avem lipsă de o guvernare dreaptă și cinstită, Este sigur, ca se va întemeia un guvern de dreptate pe pământ și pentru aceasta stă în interesul fiecărui om, ca să examineze liniștit și fără palama dovezile cu privire la aceasta, atât spre folosul său propriu, cât și spre folosul aproapelui său.

WT. din 1 Mai 1932.

Scrisori

Păstorul cel mare s'a descoperit Iubite frate Rutherford!

După ce am studiat cu băgare de seamă numărul din 1 Iunie, m'am ocupat mai serios cu studierea epistolei despre bătrâni. Deoarece epistola aceasta a fost publicată pentru a fi câmpionată în general, și se bazează pe unele experiențe pe cari le-am avut acum în timpul din urmă, mă simt îndemnat, ca și eu să-mi spun cuvântul întru sprijinirea cugetului acestuia.

Se pune întrebarea: Pentru ce trebuie să alegem pe unii frați ca bătrâni și să-i ridicăm, dacă înaintea lui Iehova fiecare membru al oastei Domnului ocupa aceeași poziție, cum se arată în Ioel 2:28, 29? În 1 Petru 5:2 bătrânii sunt invitați „să păzească turma” sau — după alte traduceri — „să o păzească”; dar de când Domnul a venit la templul său, declară: „Și toți fiii lui vor fi ucenicii lui Iehova, și mare va fi pacea fiilor lui”. (Isaia 54:13). Și deoarece păstorul cel mare s'a descoperit, este o trufie, ca doi păstori să fie peste turma; pentru că atunci cum ar putea să domnească pace și armonie în grupă!

Fiindcă Păstorul cel mare a luat puterea la sine, s'a văzut lipsa de ceva schimbare în administrație și astfel păstorii din prezent nu vor mai fi folosiți; pentru aceea devin păstori falși, dacă caută să ocupe un astfel de post, pe care Păstorul cel mare îl ocupă. Fără de faptul, că revista din 1 Aprilie 1931 pe paginile 109-110, paragrafele 25 și 27 dovedește clar, că slujba bătrânilor și a diaconilor trebuie să înceteze, Domnul la aceea a îndrumat inima fraților ca să fie atenți la faptul, că Domnul folosește îngerii pentru conducerea a orice fază a lucrului rămasătei.

Acuma înțelegem, pentru ce a fost atâtă neînțelegeră în timpul din urmă între păreriile bătrânilor și îndrumările Societății în privința cunoașterii voinței Domnului. Este cu totul evident, că deoarece Domnul Isus, însoțit de îngerii lui, a apărut în templul său, și personal a preluat conducerea peste acela, cari fac parte din „servul lui ales”, slujba de îngrijitori se va înapoi dela bătrâni. De fapt, slujba aceasta moră li s'a urecat la cap. În loc să fie servit cu îngrijitori, au apucat stăpânirea peste biserică și slujba lor au folosit-o la aceea, ca să scoată la iveală stăbuciumile fraților și să câștige simpatia celor slabi, ca să fie realeși. Și deoarece o propunere numai dela un bătrân poate să vină și numai el poate să o motiveze, este cu totul evident, că ei pot să steie în calea progresului și pentru aceasta formează elementul cel mai îndărătnic în grupă, din care cauză se nasc cele mai multe neînțelegeri.

Nu demult am studiat psalmul 23 în revista din 15 Iunie 1931. Acolo încă este dovedit, îndeosebi în paragrafele 18 și 19, ca nu mai avem lipsă de bătrâni.

Dacă comitetul de cenzori a văzut de bine, ca să pună capăt comitetului editorial, și în locul lui apreciază cuvintele din Isaia 54:13, pentru ce să nu se procedeze după această regulă și față de bătrâni?

Cu referire la epistola din 4 Iunie, grupele s'ar bucura foarte mult, dacă s'ar face o schimbare cum este propus în partea din urmă a epistolei.

Cu salutări creștinești, sunt al tău frate din îndurarea lui Dumnezeu.

F. B. Lorenz.

A sta la dispoziție fără condițiuni Iubite frate Rutherford!

Am fost foarte surprins de o scrisoare, care a fost publicată într-unul din numerele din urmă ale revistei, și în care un frate face o propunere cu privire la bătrâni și diaconi. Regret, că nu știu data revistei, însă sunt sigur, ca tu știu despre care scrisoare vorbesc.

Nu știu dacă scrisoarea aceasta a fost publicată pentru informațiune sau pentru a afla, care este voința Domnului cu privire la aceasta. Eu gândesc că a fost publicată pentru scopul amândui mai în urmă, și mai departe gândesc, că îți dă plăcere, dacă se exprimă păreri cu privire la aceasta, și eu îndrăznesc să spun, că sunt în perfectă armonie cu aceasta. Cugetarea exprimată aici pare a fi foarte sănătoasă, justă și înțeleaptă acum, când ne găsim în templu. Ea a fost de fapt deja exprimată într-o revistă din 1930, însă nu într-o formă atât de hotărâită.

Eu cred, că putem merge un pas mai departe și să spunem, că toți frații, tineri și bătrâni, bărbați și femei, ori la ce naționalitate ar aparține și orice capacitate ar avea, și-ar putea ba chiar ar trebui să-și îmbrace serviciul lor Societății ca reprezentantului adevărat al Domnului de pe pământ. Ei trebuie să facă fără condițiuni, făcând de cunoscut exact, starea lor sanitară, situația lor familială, și alte îndatoriri pe cari le au. Acum când știu, că Domnul este în templul său, și că Societatea este canalul, de care se servește, acest drum pare a fi cel mai cuminte și mai logic pe care-l putem alege.

Domnul să hotărască apoi prin Societate, în ce mod vrea să întrebuințeze pe fiecare frate și pe fiecare soră în serviciul său. După părerea mea modestă, acela care nu s'ar îmbia (Societății) ar lucra mai mult după placul său decât după al Domnului. Fiecare soldat în

Cristos să se pună la dispoziția armatei Domnului fără condițiuni. Las să fim primii, cari intra într'adevăr în împărăție!

Pentru aceasta însă nu ar fi necesar, ca fiecare care se iubie să fie luat. Bunavoința, de a servi Domnului, după cea mai bună posibilitate, ar putea fi din timp repetată în toată forma, să zicem odată în an, și toate infirmitățile și slăbiciunile evidente ar fi luate în considerare, așa că nici aceste lucruri n'ar putea refuza pe cineva, ca să nu se iubeie în felul acesta.

Prin faptul că scriu aceasta, mie mi se pare aceasta ca primul pas necesar, pe care trebuie să-l facă cineva, înainte ca Societatea să se poată servi în moduli convenit de serviciul oarecui. Bunavoința condiționată de a servi, de sigur, n'are mare valoare!

Mi-am luat libertatea, ca să fac această explicație, deoarece știu, că tu ai întâmpina cu siguranța multe dificultăți, dacă ai face o astfel de schimbare. Tu poți închipui, ce urlet și țipăt vor scotea unii, cari pre-

tind, că are asemănare cu papalitatea. Totuși poți fi sigur, că aceasta nu se poate aștepta dela aceia, cari se află într'adevăr în adevărul prezent. Toți, cari sunt în templu, vor sta acum umăr la umăr cu tine în rândurile voluntarilor armatei Domnului.

Sper, că nu te-ai obosea. Te rog iartă-mi, dacă ceva, ce am spus, nu este bine. Fii asigurat, că eu sunt unul dintre aceia, cari stau fără condițiuni la dispoziția Societății, ca să mă întrebuițez, cum crede de bine.

Încontinuu mulțumesc Domnului pentru buna conducere, cu care conduci tu pe poporul lui, și îl rog, ca să te binecuvinteze și pe mine departe și să te întrebuițeze spre gloria și cinstea sa.

Ca întotdeauna, rămân cu multa iubire în serviciul lui Iehova al tău

H. E. Gabler, Spania.

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 5 Octomvrie 1932

O voi sădi pe muntele înalt al lui Izrael; ca va da lăstari, va aduce rod, și se va face un cedru mare. Păsări de tot felul se vor odihni sub el, tot ce are aripi. -- Ezechiel 17:23,24.

Împărăția cerului va guvernă lumea în dreptate. Cei trufași și cei mândri au nesocotit-o dela începutul ei; însă toți, cari vreau să trăiască vreo dată, trebuie să se supună domniei sale. Isus Cristos, fiul iubit al lui Dumnezeu este Domnul legitim al lumii. Toți cei 111.000 membri ai lui Cristos sunt luați din cele douăsprezece seminții ale Izraelului reprezentat în umbră și formează pe „Izraelul lui Dumnezeu”. (Galateni 6:15,16; Apocalips 7:4-8). Rămășița lui Dumnezeu, clasa martorilor credincioși de pe pământ, merge acum afară și vestește oamenilor, că Cristos este regele, că împărăția se va întinde peste întreg pământul, va domni în dreptate și va fi o justificare vecinică a numelui lui Iehova. - R. I., 230, 231.

Mercuri 12 Octomvrie 1932

Iehova împărătește, îmbrăcat cu măreție. Psalm 95, versetul 1.

Rămășița știe acum, că Iehova Dumnezeu a devenit rege, deoarece el a apucat puterea și țaria sa și o exercitează prin fiul său iubit, Isus Cristos. Deci ziua nedreptății trebuie să se sfârșească deoarece Dumnezeu a declarat aceasta. Organizațiunea lui Satan trebuie deci stărpită din univers, ca în locul ei să pășească drep-

taea. Popoarele pământului sufar și gem în dureri și frică mare, însă fără să cunoască cauza durerilor lor. Satan, preoțimea sa și asociații ei continuă să țina pe oameni în întunec. Membrii rămășiței credincioase sunt singurii sub soare, cari văd și recunosc toată cauza stării și știu, cum va aduce Dumnezeu poporului ajutor și va cinsti și justifica numele sau mare. Este privilegiul lor fericit, să facă cunoscut mareaia lucrului său și descoperirea harului său. - W., 15.5.31.

Miercuri 19 Octomvrie 1932

De aceea nu veți mai avea vedenii înșelătoare, și nu veți mai rosti prorocii. Voi scoate din mâinile voastre pe poporul meu, și veți ști că eu sunt Iehova. -- Ezechiel 13:23.

Deoarece au prelinș, că reprezintă pe Domnul Dumnezeu, însă judecățile sale și ziua mâniei sale n'au vestit-o, sângele lor se va cere din mâinile lor, și ei trebuie să piară toți împreună, și îndelungătatea lor negușită va avea un sfârșit pentru totdeauna. Ei au făcut din prorocia lor un comerț egoist, bănos și prin aceasta nu servese nicidecum pe Dumnezeu. Lupta Armageddonului se apropie, și ea va aduce ruina comerțului profetilor și profetelor false. Iehova poruncește profetului Ezechiel său turmei rămășiței, să vestească sentința dumnezească peste acești învățători înșelători și să le spună, că fața lui Dumnezeu este îndreptată împotriva lor și împotriva profetilor lor mincinoase. Ei declara, că va rupe mascarada profesiei lor care este purtată ostentativ, va descoperi fătărnicia lor și va elibera poporul de influența lor. - R. I., 160, 161.

